

Søren Krarup (DF):

Jeg kan ikke lade være med at stille et spørgsmål i forbindelse med dette spørgsmåls forunderlige formulering.

Det tager udgangspunkt i en imamkonference, hvor imamerne mente, at der var brug for øget anerkendelse af islam for at styrke integrationen. Jamen jeg spørger: Øget anerkendelse af islam! Det betyder naturligvis, at islam vinder frem teologisk og religiøst i Europa. Det kan da vist ikke være noget, som den danske regering skal engagere sig i endsige forholde sig positivt til.

En øget anerkendelse af islam er naturligvis noget andet end det, det ligger i vores grundlov, hvor vi har religionsfrihed. Det vil sige, at der har man en ret til at være i Danmark, også når man er muslim. Men det betyder så sandelig da ikke, at Danmark skal begynde at anerkende islam som religion. Det vil sige, at det modsætningsforhold, der er mellem kristendom og islam, skal betyde, at det kristne Danmark skal begynde at bøje sig i støvet, fordi islam kræver anerkendelse.

Jeg vil spørge ministeren: Giver ministeren mig ikke ret i, at det er en mildest talt tvivlsom formulering, som i sin realitet er et knæfald for islam?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg vil ikke gå ind og tolke, hvad der ligger i det. Det, jeg har svaret, er, at vi i Danmark har religions- og trosfrihed, og det skal vi selvfølgelig værne om. Inden for det er der plads til så vel muslimer som kristne og buddhister, hvilken religion man end måtte høre til. Det skal vi fortsat respektere. Mit svar har sådan set været, at det rum er der, og den anerkendelse, jeg lægger i de ord, er der i dag med den lovgivning og de regler, vi har. Det skal vi fastholde.

Jeg ønsker ikke at gå ind og tolke nærmere, for jeg har ikke dybdegående viden om den konference og baggrunden for den. Men jeg har lavet min fortolkning.

Kl. 13.25

Søren Krarup (DF):

Det har jeg fuldstændig forståelse for. I og for sig er det heller ikke ministeren, jeg ville spørge, men jeg er jo nødt til at følge reglerne og stille spørgsmålet til hende, selv om jeg har lyst til at stille det til fru Karen Klint, dette kristne medlem af et menighedsråd, så vidt jeg ved, der her

taler om, at der er brug for øget anerkendelse af islam.

Forholdet er altså som sagt, at øget anerkendelse af islam betyder, at kristendommen begynder at bøje knæ for islam i dette kristne land. Der tales om integration. Integration betyder jo ikke, at vi skal blive muslimer. Integration betyder, at muslimerne skal blive danske. Det kræver ikke en anerkendelse af islam. Det kræver respekt fra muslimerne i forhold til vores lovgivning, vores skik og brug.

Her må jeg så igen stille spørgsmålet til ministeren – jeg beklager, men det er jo altså forretningsordenen – men vil ministeren ikke indrømme, at når man der taler om integration, så betyder det naturligvis ikke, at vi skal bøje knæ for islam, men det betyder, at muslimerne skal tilpasse sig det Danmark, de kommer til? Vi accepterer dem som danske, når de gør det, men det er altså dem, der skal blive danske.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

For mig er anerkendelse af forskellige trossamfund det at sikre dem retten til at udøve deres religion. Det er det, jeg forstår ved anerkendelse, og det skal vi holde fast i.

Men så synes jeg faktisk, at nogle af de udtalelser, som jeg har set, også handler om, at man skal tilpasse sig det samfund, som man bor i. Det anerkender jeg, men for mig er anerkendelse det, at vi respekterer, at man skal give plads til, at man kan udøve sin religion.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Bortfaldet spørgsmål

Formanden:

Spørgsmål nr. S 3773, der er stillet til justitsministeren af fru Anne Baastrup, er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der hermed er bortfaldet, lød således:

Spm. nr. S 3773

Til justitsministeren (3/4 2006) af:

Anne Baastrup (SF):

»Vil ministeren ændre ordlyden i bestemmelsen om telefonaflytning til »retskendelse på en person« og vil ministeren i benægtende fald redegøre for, hvorfor hun ikke vil ændre bestemmel-